

άντραγαθιά Θράκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) άδραγαθία Κεφαλλ. ρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. άδραατία Θήρ. Τò μεσν. ούσ. άντραγαθία, ό έκ του άρχ. άνδρα-αθία. Ό τύπ. άντραγαθία και παρὰ Φορτουνάτ. πρᾶξ. στ. 31 (έκδ. ΣΞανθουδ.) «εις τήν Μισσίνα έδιάβηκα και άντραγαθιές μεγάλες... ήκαμα».

1) Γενναία πρᾶξις, άνδραγάθημα κοιν. και Πόντ. (Οίν. τραπ.): Λείχνω - κάνω άντραγαθία ή άντραγαθίες. Έκαμε αυτός τήν άντραγαθία του! (έπὶ ψόγου) κοιν. || Άσμ.

Ποιός είδε κόρη λεύτερη νά πάη μακρά 'ς τὰ ξένα νά τή θαροῦν γιά παλληκάρ' καλύτερο 'ς τόν κόσμο, νά τή ζηλεύουν τ' ἄρματα και τήν άντραγαθία της;

Θράκ. Συνών. άντραγάθημα. 2) Δύσκολος, έπι-νδυνος έπιχείρησις Λυκ. (Λιβύσσ.): Είδαν ποῦ έκατάφιριν αυτήν τήν άντρααθίαν.

άντραγκάλεασμα τό, άμάρτ. άδραγάλεασμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Έκ τών ούσ. άντρας και άγκάλεασμα.

Περίπτυξις, άγκάλεασμα άνδρός: Άσμ.

Λέν είνι παραπάτημα, μόν' είν' άδραγάλεασμα.

***άντραγουρίτσι** τό, άντρουγουρίτσι Θράκ. άντρου-γυρίτσι Θράκ. (Άδριανούπ.)

Έκ τών ούσ. άντρας και *άγουρίτσι <άγουρίτσης. Νέος άνήρ, θωπευτικώς: Άσμ.

Άντρουγουρίτσι μ' νεούτσιου κι νεοσιφανουμένου, κι όντα χειμάζη πουρπατῆς κι όντα βρέχη διαβαίνεις Θράκ.

άντράγουρος ό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) άντράγουρας Πόντ. (Άμισ.)

Έκ τών ούσ. άντρας και άγουρος.

Γυνή έχουσα ήθος, τρόπους άνδρός: Άμουν' άντράγου-ρος 'ς όλᾶ τὰ δουλείας ταράσαι (ταράσαι = άναμειγνύεσαι) Χαλδ. Πβ. άγωρῖνα 1, άντρογυναῖκα.

άντραδέρφι τό, Λεξ. Δημητρ. άντραέφ' Πόντ. (Σάντ.)

Έκ τών ούσ. άντρας και άδέρφι.

1) Ό μικρός άδελφός του συζύγου Πόντ. (Σάντ.) 2) Ό άδελφός του συζύγου, άντράδερφος Λεξ. Δημητρ.

***άντραδερφοκορίτσι** τό, άντραεφοκόριτς' Πόντ. (Σάντ.)

Έκ τών ούσ. άντράδερφος και κορίτσι.

Ή άγαμος άνδραδέλφη.

***άντραδερφόπουλλον** τό, άντραεφόπον Πόντ. (Σάντ.)

Έκ του ούσ. άντράδερφος και τής ύποκορ. καταλ. -πουλλον.

Ό μικρός άδελφός ή άδελφή του συζύγου.

άντράδερφος ό, άντράδελφος Πόντ. (Οίν. Τραπ.) άντράδελφο Πόντ. (Όφ.) άντράφλος Πόντ. (Κοτύωρ.) άντρά-δερφος σύνηθ. άδράδερφος πολλαχ. άντράδιρφους βόρ. ιδιώμ. άντραδιρφός Στερελλ. (Αίτωλ.) άντράίρφος Ρόδ. άντράερφος Πόντ. (Σάντ.) άντρεάφος Πόντ. (Ίνέπ.) 'ντραίρ-φος Ρόδ. 'ντρείρφος Ρόδ. Θηλ. άντραδέλφισσα Πόντ. (Οίν. Όφ.) άντραδέλφ'σσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) άντραδέρφισσα Κύπρ. —ΔΛιτέρι. Τζιωπρ. τραούδ. 2, 63 άντραέφ'σσα Πόντ. (Σάντ.) Πληθ. άντραδέλφᾶ Πόντ. (Χαλδ.) άντρα-δέρφια τά, πολλαχ. 'ντραέρφια Ρόδ.

Έκ του μεσν. ούσ. άνδράδελφος. Και ό τύπ. άντρά-δελφος ώσαύτως μεσν. Ό πληθ. άνδραδέλφια και παρὰ Σομ.

Ό άδελφός του συζύγου σύνηθ. || Παροιμ.

Πεθερά καμπάνα έχεις | κι άντραδέρφη σημαντήρι

(χαρκτηριστική τών σχέσεων τής νύμφης πρὸς τήν πεν-θεράν και άνδραδέλφη) Εϋβ. (Κύμ.) || Άσμ.

Και σύ, καλέ μ' άντράδερφε, σῶρε τὸ δρόμο ποῦ 'ρθες Ήπ.

Νά τιμῆς τ' άντραδέρφη νά σέ λένε κυρά νύφη

Πελοπν. (Μαντίν.)

άντρακαρᾶς ό, άμάρτ. άδρακαρᾶς Κρήτ.

Έκ του ούσ. άντρακας και τής παραγωγικής καταλ. -αρᾶς.

Μεγαλόσωμος, ισχυρός άνήρ. Συνών. άνθρωπάτσος, άνθρωποῦκλος, άντρακας, άντραρος, άντρίδι, άν-τρούκλακας, άντρούκλαρος, άντρούκλας, άντρούλ-λιακας.

άντρακας ό, άμάρτ. άδρακας Πελοπν. (Μάν.)

Έκ του ούσ. άντρας και τής παραγωγικής καταλ. -ακας.

Άντρακαρᾶς, ό ιδ.

άντράκι τό, Μήλ. —(Έβδομαδ. Τύπ. 1 'Ιουλίου 1934) άδράκι Κρήτ. άδράτσι Άνδρ.

Έκ του ούσ. άντρας και τής ύποκορ. καταλ. -άκι.

1) Άνήρ μικρόσωμος Άνδρ. Κρήτ.: Καμά, τί άδράτσι είν' εϋτό; (καμά=καλέ μάννα) Άνδρ. Συνών. άντρίτσι 1.

2) Νέος με άνάπτειν σωματικήν άνδρός Κρήτ. Μήλ. —(Έβδομαδ. Τύπ. ένθ' άν.): Έγινε άλάκερο άντράκι Μήλ. Έγιναν νεαρά άντράκια (Έβδομαδ. Τύπ. ένθ' άν.) β) Μι-κρός παῖς, θωπευτικώς έν προσφωνήσει πατρός πρὸς τὸ τέκνον του Κρήτ.: Καλῶς τ' άδράκι μου! Έλ' άδράκι μου!

3) Άνήρ άνδρείος, γενναῖος, παλληκάρι Κρήτ.: Άσμ. Μά 'ς τὸ γιουρούσιν ήλαχε γαῖ τὸ Καπετανάκι, μὰ 'κειά σκοτώθηκε γι αυτό, κρῖμα χαημός 'ς τ' άδράκι. Συνών. άντρίτσι 3.

άντράκλα ή, (I) άντράχλα Άθην. Εϋβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. κ. ά.) —ΠΓεννάδ. 114 —Λεξ. Βλαστ. άδράχλα Άνδρ. άντράκλα κοιν. και Καλαβρ. (Μπόβ.) άδράκλα πολλαχ. άντράκα Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) άντρέκλα Μακεδ. (Κοζ. Σισάν. κ. ά.) 'ντράκα Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Έκ του άρχ. ούσ. άνδράχνη. Ή λ. και παρὰ Δουκ.

Άνδράχνη ή λαχανηρά (portulaca oleracea) τής τάξεως τών λυτικωδών (portulacaceae), λαχανικόν άγριον και κηπευόμενον ένθ' άν.: Φρ. Εἶναι γιά άντράκλες! (ανάξιος λόγου) Πελοπν. (Τριφυλ.) Συνών. άντράκλι (I), άντρα-κλίδα, γλιστριδα, χοιροβότανο. [**]

άντράκλα ή, (II) άντράχνα Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Πελοπν. (Μάν.) άντράκλα Χίος άδράκλα Κρήτ. Λέσβ. άντρακλα ΠΓεννάδ. 533 άδρέκλα Κρήτ. άντρακλας Ίων. (Κρήν.) Μήλ. άδρακλας Κεφαλλ. άντραχλος Χίος άδραχλος Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν.) άντρακλος Ίκαρ. Κύπρ. άδρακλος Κεφαλλ. άντρουκλος Κύπρ.

Έκ του άρχ. ούσ. άνδράχλη.

1) Κόμαρος ή άνδράχλη (arbutus andrachne) τής τάξεως τών έρεικωδών (ericaceae) ένθ' άν. Συνών. άγριο-κούμαρο 2, άντρακλεᾶ, άντράκλι (II) 1, άντρακλο-κουμαρεᾶ, άντρακλοκούμαρος. 2) Τὸ ὅμοιον φυτὸν λύκιον τὸ Εὐρωπαϊκόν (lycium europaeum) τής τάξεως τών στρυχνωδών (solanaceae) Κεφαλλ. Μήλ. [**]

άντρακλας ό, Κωνπλ. Πελοπν. (Άρκαδ. Όλυμπ.) Σῦρ. Χίος κ. ά. —ΔΒουτυρ. Έπανάστ. ζῶων 40 άδρακλας

